Kovács Árpád

GALAXY WAR
A Szaleán Szövetség

Publio

Galaxy war – A szaleán szövetség

Kovács Árpád

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Bevezető

DÁRIUSZ

Egy évvel később.

–… Aludj jól drágám! – mondta Melody.

– Neked is szép álmokat, jó éjt! – válaszolta Ten, majd magára húzta a takarót és becsukta a szemeit. Ekkor hirtelen minden felragyogott körülötte. A következő pillanatban egy réten találta magát. Ezúttal tudta, hogy hol van, és hogy mire számíthat. Körbe vitte tekintetét, de sehol nem látta Dáriuszt. Majd egy pillanattal később megjelent előtte Tálosz.

– Hol vagyok? Hogy kerültem ide? Az előbb még a Katlanon voltam! – mondta ijedten a drakonida, majd Tenre nézett. – És te, hogy… álmodom?

Ten megnyugtatta Tálosztés elmagyarázta neki a helyzetet. Majd ez után jelent még csak meg Dáriusz. Mélyen meghajolva üdvözölte őket. Ten és Tálosz is így tett. Dáriusz Tálosz vállára tette a kezét és csak annyit mondott:

- Köszönöm.

– De mit? – kérdezte a drakonida.

–Hát te végeztél Drágo Rexszel! – szólt közbe Ten.

– Tényleg, már el is felejtettem – mondta kicsit elszégyellve magát Tálosz, – de igazából Dáriusz végzett vele.

– Ez így nem egészen igaz. Te végeztél Drágo Rex testével. Ami ezután történt, az már nem a ti világotokhoz tartozott. Megsértette a fizikai sík szabályait. Mint tudod, Jánusz tudata volt a drác testében. Ameddig a szabályokhoz tartotta magát, nem tehettem semmit. Viszont miután te megölted a testét, ő dühében felhasználta az erőit, hogy életben tartsa az élettelen testet. És ez volt a szabálysértés, ami megengedte, hogy közbelépjek. Remélem így már érted.

– Igen – válaszolta Tálosz.

– Hát igen! Végeztünk Drágo Rexszel és Jánusszal, így kijelenthetjük, hogy mi nyertük meg a háborút – mondta ünnepélyes hangon Ten.

– Sajnálom Ten, de nincs igazad – válaszolta szomorúan Dáriusz, majd hozzátette - a háború még csak most kezdődik. Azért hívtalak ide titeket, hogy ezt tudassam veletek.

– De miért… vagyis én azt hittem, hogy te nem szólhatsz…

Ten nem tudta befejezni a mondatát, mert Dáriusz közbeszólt:

-… Ti segítettetek nekem. Az a legkevesebb, hogy én ezt az apró információt közöljem veletek. Többet úgysem segíthetek… de még lenne két apró kérésem – majd Tálosztra nézett – Dudzsák barátodat mindig tartsd szemmel, – majd Tenre nézett – és te barátom, engedd el a fivéred – majd gyorsan hozzátette - és persze az lenne a legbölcsebb, ha erről nem beszélnétek senkivel. Alighogy ezt kimondta Dáriusz, újra minden felfénylett.

1. RÉSZ - POLÁRISZ

–

1. fejezet – Invázió

5 évvel később.

Helyszín: Poláriszt kísérő galaxis, Vánáut rendszer, Terra Ultimá bolygó.

Terra Ultimá körül az űr több száz ponton felvillant. Majd alig egy másodperccel később a szubtérből előbukkant több száz anyahajó, melyek a bolygó körül keringő több ezer műholdra tüzet nyitottak. Számos műhold rendelkezett önvédelmi rendszerrel. Miután érzékelték a veszélyt, aktiválták a pajzsaikat és viszonozták a tüzet. A Táárk anyahajókból százával özönlöttek kifele a leszálló egységek. Az terraiak automata védelmi rendszere ezeket is célba vette, de a többségük így is elérte a felszínt.

Az egyik leszálló egységbe ült Goor. Ez a táárk meglepő módon nagyon nyugodt volt. Társaihoz képest nem mutatta az idegesség és félelem jeleit. A leszálló egység hevesen rázkódott, és az ütközet zajai minden mást elnyomtak. De Goor mindebből nem érzett és hallott semmit. Túlságosan el volt foglalva a gondolataival. A fejében néhány mondat ismétlődött egyfolytában: *… Esküszöl, hogy még az életed árán is véghezviszed! - Igen… esküszöm! – felelte Goor. – Helyes! Akkor hát menj és tedd a dolgod! - Igen úgy lesz! – mondta Goor, majd mélyen meghajolt és elment. - … Goor… Phrelgusz óvjon téged! - Köszönöm uram, téged is! – felelte azt elment.*

Nem sokkal később a kis leszállóegység az egyik városban földet ért. A táárkok kiszállás előtt élesítették a fegyvereiket, ezek négy karjukra voltak erősítve. Ezután üvöltve kirohantak és mindenre rálőttek, ami mozgott és nem táárk volt. Az utcákon rengeteg Terrai holtest feküdt. Férfiak, nők és gyerekek. A táárkok nem válogattak, csak lőttek.

Goor és még négy társa bementek egy épületbe, melyből hangos lövések hallatszottak. Ahogy beléptek a kapun, szétszóródtak és fedezéket kerestek. Néhány terrai katona tűzharcot vívott a táárk túlerő ellen. Goornak feltűnt, hogy az egyik terrai kidekoráltabb egyenruhát visel.

- Lehet, hogy már meg is találtam volna? - gondolta magában Goor, majd motyogott valamit magában, és előugrott és vadul lövöldözött maga körül. Már az első sorozatnál végzett négy társával. Majd kiszemelt egy terrai katonát, aki egy tartóoszlop mögött keresett menedéket. Miközben feléje rohant, lőtt még néhányat, majd megpördült a padlón. Miután felpattant, a katona mögé ugrott és leadott egy sorozatot. A terrai előtt esett össze egy másik táárk.

– Máskor jobban vigyáz! – mondta Goor a fajára jellemző mély, elfojtott hangon. Ekkor vette még csak észre, hogy a nála jóval kisebb katona úgy remeg, hogy majd összeesik.

– Nyugalom én a ti oldalatokon állok! – mondta, miközben lehajolt a nála közel egy méterrel kisebb terrai katonához, majd gyorsan hozzátette:

- Én a Táárk ellenálláshoz tartozom, és egy sürgős üzenetet kell átadnom! Értetted, amit mondtam? – kérdezte Goor. A katona olyan rémült és ideges volt, hogy csak bólogatni tudott. – Akkor jó! – mondta röviden Goor, majd felállt és kiugrott a fedezékből. Míg átugrott a szomszéd oszlop mögé, leadott egy hosszú sorozatot. Ezt még néhányszor megismételte. Majd visszarohant a terrai katonához, aki időközben némileg megnyugodott.

– Te mondd, az a kidekorált alak a felettesed? – kérdezte Goor, miközben egy másik terrai katonára mutatott.

– I – igen! – válaszolta a még mindig rémült katona. Goor lehajolt a terraihoz, majd levett egy kis készüléket a ball alsó csuklójáról. Ezután odanyújtotta a kis kijelzővel rendelkező készüléket a katonának.

– Ez egy életjel detektor – magyarázta Goor, majd folytatta - a terrai életjelet pirosan, a táárk életjelet zölden jelzi ki. Ez a sárga meg én vagyok! Értetted?

– Igen! - felelte a katona. Ezután Goor a detektort a terrai kezébe nyomta.

- Most pedig rohanj át a társaidhoz és magyarázd el nekik mindazt, amit én neked mondtam! És nyugi, én, védelek hátulról! Miután Goor befejezte a mondatot, a katona őrült sebességgel rohant a társaihoz. Goor ezzel egy időben kiugrott a fedezékéből, és tiszta erőből lőni kezdett a még a közelben tartózkodó néhány táárkra. Csak reménykedett, hogy a terrai katonák nem fogják célkeresztbe venni. Néhány társát sikerült elkapnia, de az egyik lábon találta. Goor elesett és a táárkra nézett, mely épp lőni készült.

– Most végem! Kudarcot vallottam! – épp mikor ezek a gondolatok végigfutottak Goor elméjén, tüzet nyitottak a terrai katonák. De nem őrá, hanem a vele szemközt álló táárkra céloztak. Hosszú másodpercekig záporoztak fölötte a lövedékek, míg végre holtan összeesett. Ezután a terrai katonák Goorra szegezték a fegyvereiket. Majd a kidekorált alak is odament. Ránézett a táárkra.

– Ha életben akarsz maradni, azt ajánlom, hogy beszélj!

– Nevem Goor és a Táárk ellenállás küldött, hogy átadjak valamit. Azt mondták, hogy keressek valakit, akinek majd átadhatok egy információs kristályt. Miután megláttalak téged és a csapatodat, úgy döntöttem, hogy megpróbálom veled felvenni a kapcsolatot – válaszolta elfojtott mély hangon, majd gyorsan hozzátette: - és úgy látszik, hogy jól döntöttem.

– Miért higgyek neked táárk! Ti csak ölni tudtok! Válogatás nélkül lemészároljátok a népem! Kis híján kiírtottatok minket! Ez az utolsó világunk, ami még megmaradt nekünk! – mondta a terrai megvető hangsúllyal.

– Nem mindenki akarja a pusztulásotokat! – mondta Goor, majd hangosabban folytatta - nincs sok időnk! – majd óvatosan elővette a kristályt és átnyújtotta a terrainak. – Ezen számos titkos információ van elmentve! Például a védőpajzsaink frekvenciája! Gondolom, tisztában vagytok vele, hogy ez az információ milyen hatalmas előnyhöz juttatna titeket ebben a háborúban? – kérdezte Goor, majd óvatosan felállt.

A terrai egy pillanatra elgondolkodott, majd megszólalt:

- Xetrim Dárlosz parancsnok vagyok!

– Én Goor vagyok Goor Lándoor, az ellenállás önkéntes küldötte – mondta a táárk büszkén. Az éppen megkezdődött beszélgetésüket hangos dübörgés szakította félbe. A katonák ijedten kinéztek az ablakokon. A távolból néhány repülő objektum közeledett és rengeteg táárk katona vette körbe az épületet. Xetrim élesítette a lőfegyverét és Goor homlokára szegezte.

– Tudtam én, hogy ez csapda! – ordította Xetrim.

– Dehogy csapda! Mit gondolsz, hová tűntek olyan gyorsan a táárkok? Miután rájöhettek, hogy áruló vagyok, visszahúzódtak, hogy hívjanak erősítést. Ti mit tennétek, ha rájönnétek, hogy egyikőtök áruló? – kérdezte Goor.

– Mindent bevetnénk, hogy elkapjuk, mielőtt lehetőséget kapna az árulásra! – válaszolta Xetrim, majd kétségbeesetten folytatta - most mit tegyünk? Ki nem mehetünk, egyből végeznének velünk! Ha itt maradunk, akkor azok az izék szétlövik az épületet!

Goor közbeszólt:

- Helyesbítek R – 14 – es lopakodó vadászok – mondta gyorsan, majd ravasz mosollyal folytatta - nekem lenne egy ötletem, de nem fog tetszeni!

– Lényegtelen, most már úgy is mindegy nekünk! Szóval? – kérdezte Xetrim.

– Siessetek fel a tetőre, majd vonuljatok fedezékbe! A többit bízzátok csak rám!

– Ez egy öngyilkos terv! Te normális vagy?!? - kiabálta Xetrim.

– Ha életben akarsz maradni terrai, azt teszed, amit mondok! – kiabálta ingerülten Goor.

– Oké! Oké!- válaszolta Xetrim, majd a katonák felé intett – gyertek, indulás!

– És ha lehet, útközben állítsatok fel néhány akadályt, mert a táárkok már özönlenek be az épületbe! És most menjetek! – kiabálta Goor.

Xetrim és a katonák megfordultak és elindultak a lépcsőház irányába, amit utólag felrobbantottak.

Goor egyedül maradt.

– Na, végre eltűntek - mondta magának és a mellkasára erősített kis készülékre csapott. Majd féltédre ereszkedett. Négy kezét összekulcsolta. Négy vörösen izzó szemét lesütötte és a fejét lehajtotta. Majd halkan suttogott, valamit. Ezután megint felállt. Várt néhány másodpercet, majd vett egy mély lélegzetet és tiszta erőből az ablak felé rohant. Majd kiugrott rajta. Az épület mellett épp akkor suhant el egy R – 14 – es. Goor egyenesen a pilótafülkébe katapultálta magát. A vadász pilótájának még reagálni sem volt ideje. Goor már ugrás közben a jobb felső karjára erősített fegyveréből tüzet nyitott a táárkra. Így aztán Goornak, mikor berontott a vadászba, már csak egy hullát kellete odébb lökni. Majd villámgyorsan átvette az R – 14 – es irányítását. Goor gondolkodás nélkül tüzet nyitott egy előtte lévő vadászra, mely azon nyomba darabokra hullott. De még ugyanazzal a sorozattal súrolt egy másik gépet is. Ez nem semmisült meg azonnal. Mégis eléggé nagy találatot kapott, hogy felmondta a hajtómű a szolgálatot és lezuhant. Ezután maximális sebességgel elkezdett emelkedni. Viszont két R – 14 – es üldözőbe vette. Az egyik már majdnem utólérte a menekülő gépet. Ezt kihasználta Goor. Egy pillanatra jelentősen lelassított, majd gyilkos sorozatot engedett az ellenség gépére. Ezzel egy időbe megpördült Goor az R – 14 - es ével és még egy sorozatot engedet a másikra. Ezt is sikerrel szétlőtte. De az ellenséges pilótának még volt elég ideje néhány lövésre. Ezek szerencsére nem okoztak végzetes kárt Goor gépében, viszont így is éppen hogy csak a levegőben tudta tartani. Még időben észrevett egy másik R – 14 – est. Ezúttal ő vette üldözőbe az ellenséget. Néhány másodperccel később utólérte, majd fölötte átrepült. Miután kicsit megelőzte, fejtetőre fordult és kiugrott a gépből. Egyenesen belezuhant az ellenség pilótafülkéjébe. Egy gyors és rövid ökölpárbaj után ezt is kihajította a gép fülkéjéből. Goor megfordította a gépet, majd a még élő zuhanó táárkot célba vette, tűzet nyitott rá. Egyetlen lövéstől szétloccsant a zuhanó test. Ezután villámgyorsan leereszkedett az épület tetejére, ahol a terraiak már várták.

Miután letette az R – 14 – est a tetőre, leeresztette a kis gép rámpáját és kiordított:

- Gyertek már, nincs sok időnk!

A terrai katonáknak nem kellett ezt kétszer mondani. Majd néhány másodperccel később, miután beszálltak, újra felszálltak és maximális sebességgel elmenekültek. Nem sok idő elteltével elhagyták a város légterét.

– Megvan még a kristály? – kérdezte Goor.

– Igen. – válaszolta Xetrim.

– Akkor add oda egy pillanatra!

– Miért? – kérdezte Xetrim.

Goor azonnal válaszolt és közben rámutatott a vadász komputer falára:

- Letöltöm róla a pajzs kódokat, majd ezen keresztül elküldöm az egész flottának – aztán gúnyos mosollyal folytatta:

- deaktiválom az egész Táárk flotta védőpajzsait, vagy legalábbis áthatolhatóvá teszem a fegyvereitek számára.

– Mi?! Ezt meg tudod csinálni? Ez azt jelentené…

Goor félbeszakította Xetrim mondatát:

- Tudom! De most nincs időnk beszélni!

– Értem! – válaszolta Xetrim és átnyújtotta a kristályt. Miután elvégezte a műveletet Goor, megnyomott néhány gombot, és visszaadta Xetrimnek a kristályt.

Ezzel egyidőben, az űrben.

Terra Ultimá védő öve már jelentősen meggyengült. A lövetek legnagyobb részét lefogják a Táárk hajók pajzsai. Majd hirtelen ezek a pajzsok eltűnnek. Így minden Táárk hajót másodpercenként több száz találat érte. Szinte mindegyiken hatalmas repedések keletkeztek, melyeken táárkok ezreit szívta ki a hideg űr vákuuma. Majd szép lassan számos anyahajó szétrepedt, vagy amelyek túl közel voltak a bolygóhoz, egyszerűen rázuhantak.

2. fejezet - Gántó bázis

Öt perccel később.

Az R - 14 – es, mellyel Goor és a terrai katonák elmenekültek, messze járt a várostól. Éppen elhagyták a szárazföldet, mikor Xetrim befejezett egy beszélgetést felettesével.

- …Igen értem uram! Xetrim, vége! – mondta, majd letette a kommunikátort. Ezután Goorra nézve folytatta

- Módosítsd az útvonalat! 15fok délkelet, majd tartsd az irányt. – mondta, majd várt néhány másodpercet, aztán megint folytatta:

- A felettesem, Tárisz admirális üzeni: ha te tényleg azzal a szándékkal jöttél hozzánk, hogy segíts a táárkok elleni küzdelemben, akkor szívesen fogadunk. De ha ez csapda, akkor… - Xetrim nem tudta

befejezni a mondatát, mert Goor közbeszólt:

- Értettem! – válaszolta egy hangon, majd hozzátette:

- Higgyétek csak el, ha meglátjátok, hogy mi van a kristályon elmentve, nem lesz többé kétségetek, hogy én melyik oldalon állok. Különben is, ne feledjétek, hogy kinek köszönhetitek, hogy ezt a kis csetepatét túléltétek. Arról nem is beszélve, hogy az én segítségem nélkül a Táárk flotta már rég végzett volna a bolygótokkal, és ti végleg a múlthoz tartoznátok – fejezte be a mondatát Goor.

A katonák igenlően bólogattak.

– Na, jó! Belátom, igazad van. De be kell látnod, hogy nehéz egy táárkba megbízni ennyi háború után – mondta Xetrim.

– Hidd el ezt tökéletesen megértem. Fordított esetben én ugyanezt tenném – válaszolta Goor. – Még egy kérésem lenne. Add oda a fegyvereidet!

Goor gondolkodás nélkül engedelmeskedett.

A horizonton hírtelen megjelent néhány vadász. Goor megijedt, azt hitte, hogy R – 14 – esek. Szerencsére tévedett. Terrai gépek voltak. Alig néhány perc leforgása alatt az R – 14 –est körbevette 12 Terrai vadász. Ezek közel egy órán keresztül kisérték, míg egy hatalmas őserdővel benőtt szigethez nem értek. Az erdőlomb közepe felett az összes gép megállt a levegőben, majd kis idő elteltével ereszkedni kezdtek. A vadászok lassan süllyedtek, mert a fák lombkoronái közt alig akadt hely a navigációnak. De csak az erdő felső lombkoronáján volt nehéz az ereszkedés, mert a fák nagyon távol álltak egymástól. Miután megközelítették a felszínt, a zöldes barna erdei növénytakaró egy hatalmas, kör alakú felületen szép lassan eltűnt, és egy hatalmas kivilágított üreg tárult eléjük. Miután berepültek ebbe a mesterséges üregbe, még süllyedtek néhány száz métert a mélybe. A lefelé vezető üreg végén újra megálltak a levegőben, majd elindultak lassan. Egy hatalmas részben kivilágított barlangba suhantak hangtalanul a gépek. A kevés fényforrás ellenére közel nappali világosság uralkodott. A barlangfalairól hatalmas óriás kristályok nyújtózkodtak minden irányban, és a rajtuk áthatoló fény minden égtáj felé szétszóródott. A barlangnak volt egy másik fényforrása is, kéken izzó kis kristályok, melyek a plafonon és a falak felsőbb részeiből nőttek. Ezek közelében rengeteg kis négyszárnyú szőrös lény lógott fejjel lefelé. A vadászok még hosszú percekig haladtak lassan előre, míg végre leszálltak a barlang kilógó hatalmas kivilágított platformjára. Ez a leszálló felület nagyjából félúton volt a barlang alja és plafonja között.

A kör alakú leszálló pálya közepén landolt az R – 14 – es. Ekörül pedig a 12 Terrai vadász. A platformon néhány tucat felfegyverkezett katona és egy díszesen kidekorált terrai várakozott. A lopakodó vadász pilótafülkéje kinyílt, majd Goor szállt ki belőle felemelt, fegyvertelen karokkal. Ezzel egy időben az összes katona a táárkra szegezte fegyverét. Ekkor a díszes alak előlépett a katonák közül.

– Ááá, üdvözlöm önt kedves táárk barátom! – mondta ünnepélyes hangsúllyal, majd komolyabban folytatta:

- Ez itt a Gántó bázis! A nevem Tárisz Boltán admirális – majd hangosabban - ez a létesítmény az én irányításom alá tartozik. Én, csak is én döntöm el, hogy ki léphet itt be, illetve ki hagyhatja el ezt a bázist élve! – majd hírtelen megváltoztatta a hangsúlyát és szinte baráti hangon folytatta:

- Ha helyesek az információim, ön Goor Lándoor, és a Táárk ellenálláshoz tartozik. Helytállók az információk? – kérdezte Gántó.

– Igen uram, helyesek az információi – válaszolta egy hangon Goor. A beszélgetés alatt Xetrim és a katonái is kiszálltak a gépből. Xetrim odasietet Tháriszhoz, majd átnyújtotta neki Goor fegyvereit és a tőle kapott kristályt. Ez után gyorsan emlékeztette, hogy kinek köszönhetik a táárkok feletti győzelmet, és hogy Goor nélkül ő maga sem lenne itt.

– Ez tény és való! Sokat köszönhetünk neked táárk – mondta Gántó, majd megdörzsölte az állát, és a katonák felé intézte szavait:

- Hozzátok a táárkot! Tartsátok rajta a szemeiteket, de ne essen bántódása! Ne feledjétek, hogy kinek köszönhetitek, hogy még itt vagytok! Viszont a legkisebb árulkodó mozdulatnál lőjetek! – mondta hangosan Thárisz.

– Értem admirális! – hangzott a katonák szájából. Már épp indultak volna, mikor Goor megszólalt:

- Akkor most fogolynak tekintsem magam? – kérdezte egy hangon. Az admirális megfordult, majd elmosolyodott. Egyenesen Goor szemeibe nézett.

– Ez csak tőled függ, táárk barátom! – mondta jókedvűen, majd megfordult és elindult.

Néhány perccel később a bázisban.

Thárisz, Xetrim és egy kis csapat katona megállt egy ajtó előtt. Az admirális benyitott a helységbe és ezzel egy időben Goorhoz szólt:

- Ez lesz az ön szállása. Engedély nélkül nem hagyhatja el. És ha mégis, az ajtó mellett állnak az őrök! Remélem, megértett?

– Igen, admirális úr, megértettem – válaszolta alázatos hangon Goor.

– Remek! Ha így folytatod, jól meg fogjuk érteni egymást – mondta elégedetten Thárisz, majd még hozzátette:

- A szállásán mindent az ön testméretéhez igazítottunk, csak az ajtók magasságát nem állt módunkban módosítani. Remélem nem probléma?

– Tökéletesen megfelel. Köszönöm admirális úr!– válaszolta Goor.

– Még ne köszönd táárk – mondta Thárisz egy hangon, majd megfordult és elment. Távozás közben még visszaszólt:

- Egy óra múlva visszajövök és megkezdjük a kihalhatásod!

Xetrim visszamaradt és bement Goor ideiglenesnek szánt lakosztályára.

– Segítségedre lehetek valamiben? – kérdezte katonásan.

– Köszi, de egyedül is boldogulok – válaszolta Goor egy hangon.

Xetrim már épp menni akart, mikor Goor feltett neki egy kérdést.

– Thárisz, miután hátat fordított nekem, olyan furcsa hangnemben beszélt. Van ennek valamiféle jelentősége? – kérdezte Goor.

– Azért beszél így veled, mert még nem döntötte el, hogy megbízzon benned vagy sem – válaszolta Xetrim.

– Így már értem.

– Nyugodj meg Goor. Amíg együttműködsz velünk, nem esik bántódásod – mondta Xetrim.

– Miért? Úgy nézek ki, mint aki ideges? – válaszolta nevetve Goor.

– Nem, csak gondoltam… -

Goor közbeszólt:

- Figyelj terrai, én nem félek. És nagyon is tisztában vagyok azzal a ténnyel, hogy ameddig együttműködöm veletek, addig nem esik bántódásom. És még valami, Xetrim! Átadom nektek a táárkok legféltettebb titkát, ami ennek a háborúnak a kimenetelét a ti javatokra fogja fordítani! Feltéve, ha elég bölcsen fogtok hozzáállni.

– Hát most kíváncsivá tettél! – felelte Xetrim, majd megfordult és kiment. – Akkor majd egy óra múlva – mondta még röviden.

Egy órával később egy kisebb csapat katona Goort átkísérte a kihallgató szobába. Oda érkezve a katonák leültették a táárkot egy székbe, lábait és kezeit leszíjazták. A testére különféle elektródákat tettek. Majd mikor Goor készen állt a kihallgatásra, bejött a helyiségbe egy fehér ruhás terrai férfi. Goor kicsit meglepődött. Először nem tudta, hogy a férfi melyik fajhoz tartozik, mert a szemei olyan furcsán álltak. De hamar rájött, hogy a terrai faj egyik alfaja. Legalábbis Goor így okoskodott.

– Jó napot kívánok! Lássz Vong vagyok. Én fogom a kihallgatását levezetni – mondta feltűnően illedelmes hangnemben, majd megnézte a készülék mutatóit, amelyet Goorra rácsatoltak.

– Most felteszek önnek néhány tesztkérdést. Válaszoljon igennel vagy nemmel. Értette? – kérdezte Vong.

– Igen – válaszolt Goor.

– Ön táárk?

– Igen.

– Önnek van haja?

– Nincs.

- Ez az otthon bolygója?

– Nem.

- Ön Terrai?

– Nem.

- Bőrszíne fekete?

– Igen.

–Szemszíne kék?

- Nem.

– Szemszíne vörös?

– Igen.

– Ön fél?

– Igen - mondta Goor, de a válasz nagyon nehezen jött ki a száján. A táárkot még hosszú órákig bombázta Vong a legértelmetlenebb kérdésekkel, melyek közé néha belecsempészett lényeges kérdéseket is. De utóbbira a kihallgatás vége felé került sor. Ekkorra Goor már annyira ki volt fáradva, hogy már válaszolni is alig volt ereje. A kihallgatás hírtelen ért véget. Goort visszavezették a szállására. Miután becsukták mögötte az ajtót, lefeküdt az ágyára. Amiről, annak ellenére, hogy meg lett nagyobbítva, mégis lelógott a lába vége. De idegileg annyira kikészült, hogy alighogy becsukta a szemét, már aludt is.

3. fejezet - Ugrópont

Másnap kora reggel Xetrim Goor szálására sietett. Oda érkezve megparancsolta az őröknek, hogy engedjék őt be a táárkhoz. A katonák engedelmeskedtek. Xetrim belépett a táárk lakrészlegébe. Épp köszönni akart, mikor meglátta, hogy Goor fekvőtámaszokat csinál.

– Te meg mit művelsz itt? – kérdezte Xetrim.

– Eddzem a testem, valahogy formába kell maradnom – válaszolta higgadtan Goor, majd felállt és letörölte az izzadságtól gyöngyöző homlokát.

– Alig hat órája volt a kihallgatásod, azt hittem, hogy még mélyen aludni fogsz - mondta Xetrim, majd még csak utána kapcsolt, hogy nem terraival áll szemben, és hogy a táárk fiziológiájáról semmit sem tud.

– Te Goor, nektek nincs szükségetek alvásra? – kérdezte kíváncsian.

– Dehogynem! Szükségünk van alvásra. Úgy két órára a ti huszonnégy órátokból – válaszolta kicsit meglepett hangon Goor.

– Ez nem semmi! Nekem legalább négy órára van szükségem, és én még kivételnek is számítok a fajomban. A legtöbb társamnak hat-nyolc óra alvásra van szüksége – mondta, majd megrázta a fejét és folytatta - eredetileg azért jöttem, hogy átadjak egy üzenetet: átmentél a vizsgán. – mondta Xetrim büszkén.

– Ezt meg, hogy értsem és kitől van? – kérdezte Goor.

– Tárisztól, és ez a tegnapi kihallgatásodra vonatkozik. Ez azt jelenti, hogy megbízik benned. – Hogyhogy? Nem mintha nem örülnék, de ez egy kicsit gyorsan ment – kérdezte meglepődve Goor.

– Tegnap az általunk összes ismert készülékkel vizsgáltunk téged. Vong szándékosan tett fel ennyi értelmetlen kérdést. A cél az volt, hogy a lehető legjobban megkeverjünk téged. Miután már kifáradtál, Vong már más kérdéseket is becsempészett a kihallhatásba. Fontos kérdéseket! Te már túlfáradt voltál agyilag, hogy feltűnjön neked. A vizsgálat eredménye szerint egyszer sem hazudtál – magyarázta Xetrim.

– Mondtam már nektek, hogy én a ti oldalatokon állok! De megértem. Valószínű, hogy mi is ezt tennénk – mondta Goor egy hangon, majd kérdezve folytatta: - mikor kapom vissza a fegyvereimet?

– Azért itt még nem tartunk! Szabadon mozoghatsz a bázis nagy részén. Persze fegyvertelenül és katonai kísérettel! – magyarázta Xetrim.

– Ezt nem nevezném szabad mozgásnak, de megértem – válaszolta savanyúan Goor.

Xetrim gyorsan témát váltott, mert kezdte magát kellemetlenül érezni. Leült gyorsan egy székre, és feltett Goornak egy kérdést.

– Emlékszel még, amikor az épület felett kidobtad azt a szerencsétlen táárkot és mintha ez még nem lett volna elég, az R – 14 – es főfegyverével szétlőtted? Nem mintha baj volna, csak kíváncsi lennék, hogy miért tetted?

– Ha én, akkor azzal a táárkal nem végeztem volna, egyenesen a tetőre zuhant volna, ahol ti várakoztatok rám. Mit gondolsz, mit tett volna veletek, ha bennetek észrevesz? – kérdezte Goor.

– Ne hülyéskedj! Az legalább egy 50 méteres zuhanás lett volna, ha nem több. Azt meg senki sem élné túl – válaszolta Xetrim.

– Látod, itt tévedsz. Egy táárk könnyedén túlél egy 80 méteres zuhanást. Sőt, a ti világotokon még ennél is többet kibírunk.

– Most… nagyon kíváncsivá tettél! Elmagyaráznád ezt egy kicsit részletesebben is? – mondta Xetrim érdeklődve.

– Hát persze – válaszolta Goor, majd belekezdett. – Először is, tudnod kell, hogy egy táárk fizikai ereje körülbelül 25 kinőtt terrainak felel meg – Goor kinyújtotta a bal alsó karját – ez a leggyengébb karom. De annyi erő van benne, hogy egy kézzel fel tudnálak emelni és probléma nélkül elhajíthatnálak. Nagyjából úgy, mint te egy kis követ.

– Mindig is tudtuk, hogy a ti fizikai felépítésetek… hogy is mondjam… hatalmas, de hogy ennyire! – szólt közbe meglepődve Xetrim.

– Még jobban is! Az őshazánknak a gravitációja, ahonnan mi származunk, a többszöröse a tiéteknek, ráadásul az atmoszférája is hígabb. Ennek köszönhetően a gravitációs gyorsulás még nagyobb volt.

– Ez megmagyaráz néhány dolgot! – szólt közbe ismét Xetrim.

– Hát igen… – válaszolt Goor, de nem tudta folytatni, mert Xetrim kommunikátora megszólalt. Xetrim beleszólt a kis készülékbe:

–Igen? … Értettem! Xetrim, vége! – mondta, majd letette. – Parancsot kaptam Tárisztól, hogy vigyelek a bázis központi tárgyaló termébe. Ott lehetőséget kapsz, hogy szabadon beszélj.

– Már épp ideje! Menjünk! – mondta türelmetlenül Goor.

– Oké, rendben, de előtte… öhöm, jobban tennéd, ha letusolnál gyorsan – mondta Xetrim némi zavarodottsággal a hangjában. Goor egy pillanatig furcsán nézett, majd hírtelen észbekapott: a terraiak számára ez a szag nagyon undorító, legalábbis ezt feltételezte.

Negyed órával később Goor Xetrim és még két fegyveres katona kíséretében megérkezett a központi tárgyaló terembe. A helyiségbe mindössze egy nagy asztal állt, melyen Goor fegyverei és néhány más tárgy feküdt, amit elvettek tőle, mikor belépett a bázisba. A teremben csupán egy terrai várta Goort és kíséretét.

– Üdvözlöm Goor Lándoor. Hogy aludt az éjszaka? – mondta Tárisz feltűnően illedelmes hanglejtéssel.

– Köszönöm jól – felelte a táárk, meglepődve. Goor már nyitotta a száját, készült feltenni egy kérdést, de Tárisz megelőzte. Ráparancsolt az ajtó mellet várakozó katonákra, hogy hagyják el a termet. Az egyikük még tiltakozott, de az admirális nem engedett. Így aztán kimentek, és az ajtó túloldalán álltak őrt, hogy szükség esetén közbe tudjanak avatkozni.

Miután a katonák elhagyták a termet, Tárisz átmenet nélkül belekezdett a mondandójába.

– Gondolom, Xetrim parancsnok már tájékoztatta önt, hogy a bizalmi tesztje száz százalékban pozitív lett. Tudja, sokáig gyanakodtam, hogy ez csupán egy csapda. Mind a ketten tudjuk, hogy a fajtája mire képes. Úgy döntöttem, hogy megbízok önben… legalábbis egyelőre – majd az asztalon fekvő négy kézi fegyverre mutatott - vegye fel ezeket. Nyugalom, ez nem teszt. Én megbízok önben – mondta befejezésképpen.

Goor felvette a fegyvereit. Mind a négyet megvizsgálta. Az összes maximumra fel volt töltve. Mikor meglátta Xetrim, hogy Goor rácéloz Táriszra, nagyon ideges lett. De úgy döntött, hogy nem avatkozik bele. Sok értelme úgysem lett volna.

– Nem fél? – kérdezte Goor Tárisztól.

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem. Viszont nem először néznék szemközt a halállal – válaszolta meglepően nyugodt hangon az admirális.

Xetrim kicsit megnyugodott, mikor látta, hogy Goor deaktiválja a fegyverét. A táárk az egyik fegyverét minimumra állította, majd egy székre célzott, amit szét is lőtt.

– De… én megölhettem volna magát – mondta Goor zavarában.

– Én megmondtam, hogy megbízom önben – majd nevetve hozzátette – tán azt hitte, hogy blöffölök? –kérdezte Tárisz.

Xetrim idegesen közbeszólt:

– Elnézést… nem azért gyűltünk itt össze, hogy megbeszéljünk valamit?

– Igaza van Xetrim! – válaszolta Tárisz, majd Goorra nézett. A táárk válasz képpen egy nagyot bólintott a fejével.

Mind a hárman helyet foglaltak az asztal mellett. Goor egy extra, neki készített ülésben foglalt helyet, amely elbírja a súlyát. Az asztalon feküdt néhány tárgy, amit Goortól vettek el, miután megérkezett a bázisra.

– Mielőtt belekezdenénk, magyarázza el, hogy ezek tulajdonképp mik, mire használják, satöbbi – mondta Tárisz nyugodt, udvarias hanglejtéssel, majd rámutatott egy készülékre. Mely korábban Goor mellkasára volt erősítve és csupán egy nagyobb gomb kapott rajta helyet. Goor válasz helyett az életjel detektor felé nyúlt. Majd miután magához húzta, megszólalt:

– Gondolom, Xetrim parancsnok beszámolt erről? – kérdezte és odamutatta Tárisznak a detektort.

– Igen – válaszolta, majd nyomatékosan folytatta:

– Ha ezt akkor nem adta volna oda Xetrim és csapatának, valószínű, hogy ma nem ülnénk itt és beszélgetnénk ezekről a dolgokról. Goor a hallottakra nem is reagált, egyszerűen folytatta: – Ez a készülék az életjel detektor ellenpárja. Ha erre a gombra rácsapok, rövid ideig nem tudják az életjelemet lokalizálni. Sajnos az energiacellák nem bírják sokáig és kell némi idő az újratöltésig. Ezért ezt a készüléket nagyon ésszerűen kell használni. Ezt a technológiát nemrég fejlesztette ki az Ellenállás. Amit én viseltem, mikor idehoztak – majd rámutatott az anti életjel detektorra, – egy prototípus. Ez a szerkezet annyira új, hogy még normális neve sincs. Minden más technológiai adatot megtalálnak a memória kristályon – majd egy hangon folytatta – ennek a beszélgetésnek nincs értelme.

– Ezt meg, hogy értsem? – kérdezte Tárisz.

– Úgy, hogy mindent, amit tudok és még annál is több, azon a kis kristályon van elmentve – majd emelt hangon hozzátette – viszont van egy dolog, amit csak az én segítségemmel tudnak megnézni. Ehhez szükségem lenne a kristályra és egy holokivetítőre – mondta befejezésül Goor.

Xetrim Tháriszra nézett. Az admirális egy aprót biccentett a fejével. Majd Xetrim felállt és egy falba épített szekrényből elővett egy holo vetítőt. Miután letette az asztalra, belehelyezte a kristályt.

– Amit most látni fognak, az egy olyan féltett titok, hogy egy hangzárral kellett lekódolni. Mert ha lebuktam volna, és ezt megtalálják nálam, vége az ellenállásnak. A kód feloldásához az én és még két terrai hangra van szükség. A lényeg, hogy ne legyen félelem a hangban – mondta Goor. Goor mondott valamit, majd megkérte a két terrait, hogy ismételjék meg.

A terem közepén megjelent egy 3D galaxis térkép. Középen a nagy Szignusz galaxis volt látható. Mellette pedig a kísérőik: a Szoláná és a Szolárisz galaxisok. Nagyjából a Szignus túloldalán pedig megjelent a kis Polárisz galaxis.

– Mi ebbe a titkos? – kérdezte türelmetlenül Xetrim.

– Türelem. Ilyen kicsibe még nem lehet kivenni – válaszolta Goor, majd a kis galaxis térképnek kiadta a NAGYÍT parancsot. A Szignusz a kísérőivel egyre nagyobbra hízott. Egy idő után piros pontok ezrei és néhány tucat kék jelent meg a térképben.

– Ezek meg mik? – kérdezte Tárisz.

– UGRÓPONTOK – válaszolta lelkesen Goor, majd kis szünet után folytatta –ezek hatalmas gépek, melyek létrehoznak egy sugárzást, és a szubtérben egy energianyalábbal összekötik egymást. Ezek a mesterséges energia áramlatok valahogy megváltoztatják a szubteret. Amolyan hiper teret alkotnak.

– Majd Goor kiadott egy újabb parancsot: – GALAXISOKAT TÖRÖLNI, POLÁRISZ KIVÉTELÉVEL ÉS AZT TOVÁBB NAGYITANI!

Majd Tárisz felé fordult:

– Ezeket azért nem tudták eddig lokalizálni, mert az összes kivétel nélkül a szubtérben helyezkedik el. A Polárisz és a Szolusz közt a távolság nagyjából 50 000 fényév. Az általunk és az önök által használt hajók legjobb esetben is valamivel több, mint két év alatt teszik meg a szubtérben ezt a távot. Viszont a mesterségesen generált hipertérben minden milliószorosára felgyorsul. Mit gondolnak, a táárkok hogy tudnak ilyen gyorsan utánpótlást küldeni? – mondta befejezésül Goor.

– A Poláriszba csak két pont van. Egy piros és egy kék. Mit jelent ez a megkülönböztetés? – kérdezte Tárisz.

– A piros a táárkoké, a kék az Ellenállásé – válaszolta Goor, majd Tháriszra nézett: – most már érti, hogy mi ebben a titok? – kérdezte egy hangon.

Goor várt néhány másodpercet, majd a holo vetítőn megnyomott néhány gombot. A térkép eltűnt. Helyette a szubtér egy kis része és egy hatalmas furcsa szerkezet jelent meg.